

suur taewas. Sest nendasamoti on nemad takaatiusanud need prohvetid, kes enne teid olnud." Mott. 5, II. 12. Viimene ots saab üllešnäitma, kes keigeparramat vossa ennesele wallitsenud. Kui same surrema, kūllab siis saab selgesks sama, kas lahkem assi, kui olleme mänginud ja tantsinud, ja wāggewad mehhed olnud vina joma, ehk kui mailma kadduwat rōmo ja lūsti olleme pōlganud, ja waikseste ja Jumma lakartlikust ja waggaste omma ello olleme aianud. — Üks innimenne, kes mailma rōmus ja roppo ello olli ellanud, sai haigeks ja otis omma surma tullemia. Temma hingefarjane tulli ta jure ja pūdis tedda árratada ja nūudki teise mõtte peale sata; agga et ei mōund temma sanna; ta siis vimaks ütles: „Ehk sa nūudki wahhest tahhad pilipuhhujaid, ehk ommad lūsti seltsimehhed, et ka viimses otsas rōmopiddo nendega veel saaksid piddama? Sest tantsid ja

parrates olli waene mees mittoford omma seltsi wāsto kites üttelnud: „Saab innimenne rōmo-lūstis ellanud, ja ënsaste sess furnud, kurrati arro siis on rikkutud." Agga ei mārkand sekti mees. Onneto tagugu olli, ja wāgga hallelik ta surm. — Agga jālle üks teine, kes olli Jummalale truiks jānud, ja pōlganud, mis triuust felab, se wōttis omma haigussehs heal melel seddasamma tehha, mis terwest peast temma rōdm ja jahhutamisseks temmale olnud; pallus Jummalat, ja tulletas Temma armo, Temma hallastamisse rikkust, tānnades ja kites omma mele, ja otis surma tundi rōmoga, kinni ei nähtud tedda ennam; — rahhoga ta olli läinud. Sest ep olle walle sanna se, mis kirri ütleb: „Onsad on need furnud, kes Issandas surrewad fest aiaist; twest, ütleb se Waim, et nemmad peawad hingama omimast waewast, ja nende teud fāiwad fa nende járrel. Jlm. ram. I 4, I 3.